

вата музика засвири народния химнъ „Шуми Марица“. Командирътъ на 3/24-а дружина майоръ Сотировъ М. подъ звуцитъ на „Шуми Марица“ поведе дветъ роты напредъ съ викъ ура. Ротитъ се влѣха въ веригитъ на 1-а дружина. Гръмовитото ура се поде отъ всички роты на бойния фронтъ и отекна въ просторнитъ долове. Ротитъ се дигнаха на ножъ и завладѣха предния окопъ предъ редута. Почна се ожесточенъ бой за завладяването на втория окопъ. Взводниятъ командиръ отъ 3-а рота старши подофицеръ Панайотовъ начело на 2 и взводъ се хвърли на ножъ прѣвъ и влѣзе въ втория окопъ. Сърбитъ се готвѣха да контръ-атакуватъ взвода, но въ това време останалитъ роты се хвърлиха на ножъ и вториятъ окопъ бѣ завладѣнъ.

Следъ тежки загуби ротитъ бѣха на 40—50 крачки отъ редута. Сърбитъ се оттеглиха въ редута. Почна се жестока борба. Настанаха тежки и мъчителни минути. Къмъ 9 часа редутътъ бѣ ограденъ отъ три страни, но сърбитъ се държаха упорито, като обсипваха ротитъ съ пушеченъ огънь. Храбриятъ командиръ на 4-а рота капитанъ Сяровъ съ разрешение на к-ра на полка, който бѣше при ротата му, пуща ракета за пренасяне огъня на нашата артилерия въ тила на редута. Командирътъ на полка дава сигналъ за атака. Подема се по цѣлата бойна линия мощно ура. Веригитъ се дигатъ на ножъ, но, покосени отъ огъня на противника, останалитъ живи залѣгатъ. Командирътъ дава втори сигналъ за атака. Повторно орѣдѣлитъ вериги се надигатъ съ викъ ура, но пакъ смъртъ и стенания. Минутитъ текатъ, жертвитъ се увеличаватъ, силитъ се топятъ, положението става все по-тежко. Командирътъ на полка дава трети пътъ сигналъ за атака. Чакъ на третия сигналъ, заедно съ к-ра на полка подполк. Христовъ и адютанта на полка пор. Бозаджиевъ, прѣвъ съ ротата си се вдигна на ножъ капитанъ Сяровъ, последванъ отъ останалитъ роты. Предвождани отъ храбритъ си началници, начело съ капитанъ Сяровъ, ротитъ се хвърлиха като ураганъ на ножъ и въ 9⁵⁰ часа влѣзоха въ редута. Защитницитъ бѣха избити и пленени и само малка частъ успѣ да избѣга, но отпосле и тя бѣ пленена. Вътрешнитъ ровове на редута и окопитъ бѣха пълни съ убити и ранени сърби, които по нѣмане на време не бѣха преброени. Командирътъ на полка подпол. Христовъ взе мѣрки за уреждане на ротитъ, които страшно се бѣха разбъркали при атаката.

Страшниятъ и кръвопролитенъ бой се завърши. Редутътъ, въ подножието на който паднаха скъпи герои, онѣмъ. Голѣмиятъ бой за овладяването на най-важната позиция на сърбитъ (в. Киселица), която решаваше съдбата на цѣлата укрепена линия, се увѣнча съ пълненъ успѣхъ. Офицери и войници се радваха като деца следъ преживѣнитъ страшни часове. Всички сияеха отъ радостъ, защото първиятъ ударъ бѣ сполучливъ. Първата победа на Сливенци бѣ изнесена блѣскаво, и то при най-тежки условия и съ най-скромни срѣдства, но при ефикасна и точна стрелба отначало съ едно, а после съ две орждия на 7/6-а батарея отъ 6-и артилерийски полкъ, пренесени на ржце на позиция и командувани отъ храбрия си взводенъ командиръ поручикъ Петъръ Георгиевъ (Графътъ по прекоръ) отъ Сливенъ.